

Kehitysuskonto

Kehitysuskon olemus

Postlokaalisessa digitaalimaailmassa kulttuuria, ihmistä ja luontoa alkavat varmaankin hallita planetaariset teknokoneistot, ne korvaavat nykyiset yhteiskuntamuodot, kansallisvaltiot ja kansalliset kulttuurit. Kehitysusko on ollut keskitettyjen valtiokulttuurien todellinen vaikuttava hallintaoppi, jolla oikeutettiin delokaalisen yhteiskunnan synty, rekrytoitiin kansalaiset rakentamaan kansallista valtiokulttuuria. Kehitystä edusti valtiokulttuuri, anti-kehitystä paikallisuus, maaseudun kyläyhteisöt.

Postlokaalisessa maailmassa kehitysuskonto on ilmeisesti vielä hallitsevampi ideologia. Ihmiskunnan yhteisen elämänmuodon rakenteita ovat globaali talous, mannervaltiot, kaikkialle ulottuva digitaalinen ympäristönhallinta, digitalisaatio, globalisaatio, federalisaatio, robotisaatio, automaatio... Postlokaalisen kulttuurin luo digitaalitekniikka, tietokoneet, mobiililaitteet, älykortit, robotit. Ne tekevät koko maapallosta rakenteiltaan yhtenäisen, universaalien, planetaarisen toimintaympäristön. Antikehitystä alkaa edustaa kansallisvaltio.

Kulttuurin arvot, maailmankuvat ja ideologiat ovat nekin sidoksissa aikansa ihmisen elinympäristöön ja turvallisen tulevaisuuden odotuksiin. Teollistuneissa valtiokulttuureissa yhteisen hyvän utopiaa ei enää ole hallinnut yhteisöllisyys eivätkä kristilliset arvotkaan, vaan uskonnollistettu käsitys kehityksestä. Luonnon ja kulttuurin evoluutio on alati käynnissä, mutta ihmisen maailmassa kehitysoppi on jo muuttunut uskonnolliseksi ideologiaksi. Menestyäkseen ympäristössään maailmankansalaisten on uskottava ainakin oman teknosysteeminsä kanonisoituun kehitykseen.

Uskontojen tapaan kehityskultilla on omat kehitysjumalansa, syntymyyttinsä, palvontariittinsä ja eskatologiansa, ja pelastusoppinsa, joka oikeuttaa teknosysteemit ottamaan hallintaansa koko ympäristönsä, ja ihmiselämän. Kehitysusko antaa perimmäisiä, itsestään selviä vastauksia kysymyksiin siitä, mikä on yhteiskunnan arvojen ja tavoitteiden hierarkia, millainen on oikea, turvallinen tulevaisuus, ja mikä on ihmislajin korkeinta kulttuuria.

Lyhyt kronologia

Kehitysuskon perimmäiset ajatusrakenteet ovat samanlaisia kuin muissakin uskonnoissa, vaikka uskontojen sanoma on muuttunut kulttuuriympäristön mukana. Uskonnot mystisoivat sanomansa, ottavat haltuunsa oikean tiedon, joka alkuperä tai lähde pyhitetään, rajataan pois arkiympäristöstä ja siirretään "tuolle puolelle", johonkin salattuun maailmaan, johonkin mistä perimmäistä maailmanjärjestystä hallitaan. Kulttuuri on sopeutumista tulevaisuuden ympäristöön ja myös uskonnon on oltava mukana luomassa turvallista tulevaisuutta, sopeuduttava yhteiskunnan tulevaisuuden odotuksiin.

Metsästäjä-keräilijöiden aikakaudella elämän perimmäisiä selityksiä oli ikuinen kiertokulku, ihmisen ja luonnon uudelleen syntyminen, vuodenaikojen kierto, saaliseläinten paluu. Metsästäjien maailmassa vastauksia antoi samaani, joka hallitsi sielua, uudelleensyntymistä. Tulevaisuus oli turvallinen, kun ihmisten sielut, saaliseläimet, koko luonto syntyi joka kevät uudestaan. Samanismi oli uskoa ikuiseen reinkarnaatioon. Maanviljelyn alkaessa, kaskikulttuurien aikana perimmäisen tiedon haltija oli tietäjä. Hänellä oli hallussaan oikea tieto ja riitti, jonka avulla ihminen kykeni vaikuttamaan viljelevää ihmistä ympäröiviin luonnonvoimiin, maan kasvuun, tulevaan viljasatoon, karjan menestymiseen. Tietäjä oli toimija, henkilöahmo, arjen sankari, jonka uskottiin voivan torjua sairaudet, pedot ja muut uhat, jotka tuo ajan luonnonympäristössä varjostivat hyvää elämää ja tulevaisuutta.

Agraarikulttuureissa syntyivät ns. kirja- eli korkeuskonnot. Niiden sanoma on ollut yhteisöllisyys, kyläyhteisöjen yhteinen, sosiaalinen selviytyminen. Kyläuskontojen ydin-sanoma sisältyy käsitteisiin lähimmäinen, synty ja omatunto. Yhteisöllisyyden avainasi-oita olivat naapuriapu, perhearvot, kuten elinikäinen avioliitto ja vanhempien kunnioittaminen. Hyvää yhteistä kulttuuria ylläpidettiin moraalisäädöksillä ja käyttäytymisnormeilla, ilman niitä yhteisöjä ei olisi syntynyt eikä säilynyt olemassa.

Postlokaalisessa ympäristössä korkeinta kulttuuria on kaikki se tekninen kehitys, joka tekee mahdolliseksi globaalit teknosysteemit ja hallintajärjestelmät. Uusi korkeampi ajattelu myötäilee nyt maailmankulttuurin syntyä ja luo uuden suvereenin kehityskielen. Kehitystä on globaali kasvu, globaali keskittäminen ja globaali vastuu, kaikkialle ulottuva ubiikki digitaalinen valvontateknikka ja automaatio, hyvää elämää, pelastusta ei voi olla ennen kuin ihminen ja luonto ovat täydellisesti maailmanlaajuisten teknosysteemien hallinnassa.

Mekanismit toimivat

Luontoiskulttuurien kulttipaikat ovat olleet myös omistus- ja rajamerkkejä, ne erottivat sukujen pyyntipaikat ja kaskimaat vapaasta luonnosta. Vastaavasti kehitysuskon kultit pyhittävät nykyajan teknosysteemien toiminta-alueen, antavat niille omistusoikeuden hallita tietyn kulttuurialueen tietoa, kehitystä ja tulevaisuutta. Kulttipatsailla julistetaan valtaa, kulttuurin haltuunottoa, jotain ylimaalista tietoa, osaamista tai luomiskykyä, jonka teknosysteemin päämääriin uskovat ovat saaneet omakseen.

Myös kehitysuskolla on hyvä sanomansa, evankeliuminsa, johon sisältyy lupaus lo-pullisesta hyvästä, paratiisillisestä lopputilasta, jonka kehitykseen uskova ihmiskunta joskus saavuttaa. Kehitysuskon eskatologia lupaa toteuttaa täydellisen tulevaisuuden, finalisaation. Tieteellistekninen kehitys pelastaa kaikki kansat, luonnon, koko ihmisen ympäristön ja maapallon tulevaisuuden. Ja kuten aikaisemmat uskonnot, myös kehitys-usko haluaa levittää hyvän sanomansa kaikkialle maailmaan, se on globalisaation ja planetaarisen kehityksen perusta.

Kehitysuskonto on ottanut haltuunsa ihmislajin tulevaisuuden. Sen pelastussanoma julistaa, että tiede ja teknologia luovat täydellisen kulttuurin, uuden yhteiskunnan, josta kaikki ihmisen henkiset ja fyysiset ongelmat on poistettu. Kun kehityksen paratiisi nousee maan päälle, ei enää ole köyhyyttä, sairautta eikä kuolemaa. Uusi kehitystieto ja huipputekniikka korjaavat evoluution virheet, epäonnistuneen geeniperimän ja haitalliset mutaatiot, kasvattavat vialliset elimet uudelleen; kehittynyt kulttuuri luo uudelleen koko luomakunnan ja ihmisen elinympäristön.

Tiedelehtien, varsinkin populististen tiedeuutisten sanomassa on aina eskatologinen lupaus ja profetia. Jos ihmiset uskovat tieteen pelastussanomaa ja omaksuvat kaiken uuden tekniikan omaan elämäänsä, yhteiskunta vapautuu turvattomuudesta, primitiivisyydestä, joka varjosti elämää ja onnellisuutta esiteollisessa ja teollisessa yhteiskunnassa.

Pyhitetty tieto

Samaaniksi ja suureksi tietäjäksi tuleminen vaati erityisiä sielullisia kykyjä, he olivat armoitettuja, tuonpuoleisen maailman valitsevia tiedon haltijoita. Kehitysuskonnon hallitsema tieteellistekninen tieto on sekin jotain näkyvän maailman takana olevaa, vaikeasti käsitettävää. Avaruustutkimus, ydinfysiikka, geeniteknologia, nanotekniikka ja monet muut tieteet on jo siirretty arkijärjen yläpuolelle, mutta myös humanististen tieteiden terminologioissa salattu kehitystieto on jossain toisessa todellisuudessa, fraktaaleissa, kulttuurin meemeissä, tai se on tiedostamatonta, virtuaalista, intertekstuaalista... Kehitystekstit muistuttavat yhä enemmän sanamagiaa, tietäjien loitsuja, joilla oikea hyvä olo-tila voitiin palauttaa, kun tiedettiin oikeat sanat.

Tieteellisteknisen tiedon hankinta vaatii poikkeuksellisia lahjoja, osaamista ja uskoa, vihkiytymistä jonkun suuremman palvelukseen. Vaikuttava tieto on siirretty teknosyste-

mien syvimpiin tiedostoihin, maailmanaivoihin, se on maagista, pyhää ja salattua niin kuin menneisyydenkin kultinluojien oikea tieto. Mitä suurempi osa postlokaalisen ihmisen ympäristöstä siirtyy teknosysteemien hallintaan, sitä vähemmän "tavallinen ihminen" voi vaikuttaa elämäänsä; kulttuuri on teknosysteemien sisäistä taitoa ja osaamista.

Tulevaisuuden turvayhteiskunnassa hallitsee tieteellisteknisen kehityksen ehdoton hegemonia. Tutkimus antaa vastauksen kaikkiin yksilön ja yhteiskunnan ongelmiin. Kaikki elämänalueet ovat jo täynnä tutkimuksia, joissa ohjataan tulevaisuutta, julistetaan kehitystä ja mitätöidään menneisyys. Kehitysuskon evankeliumit tuottavat maailmantason suorittajia, kaikkien inhimillisten rajojen voittajia; tajuntateknikat tulkitsevat kaikki yksilön tunteet ja elämäkokemukset; ilman korkeimman kehityksen ohjausta postlokaalisella ihmisellä ei ole korkeampaa elämää.

Teknosysteemien tulee saada kulttuuriympäristönsä vakuutetuksi, että sillä on hallussa ainoa oikea tulevaisuus, ja teknosysteemissä elävät kansalaiset uskomaan, ettei teknisen kehityksen ulkopuolella ole tulevaisuutta. Urbaaneissa gigapoleissa, jossa yksilön elintila ja kontaktit ovat supistuneet minimiin, tajunta- ja elämysteollisuus: viihteen, mystiikan, ikuisen elämän ja unohduksen tuottamisesta tulee henkisen kulttuurin perusta. Yhä useamman kulttuurialueen tietäjät ja samaanit kilpailevat keinoja kaihtamatta onnellisen elämän markkinoista ja ihmismielen hallinnasta, kaikkien menneisyyden tabujen ja rajojen rikkomisesta. Kun yhteisöllinen etiikka ja paikalliskulttuurien moraalinormit ovat hävinneet, häviävää myös ihmisuus ja jäljelle jää jäljelle usko tieteellistekniseen kehitykseen, kaikenkattavaan digitaaliseen valvontaan.

Uskontopakko

Länsimaisessa kulttuurissa vallitsee uutuuden hegemonia, kulttuurista merkitystä on yhä enemmän vain "kehityksellä", joka muuttaa olemassa olevan ja tuhoaa entisen. Teknosysteemien kulttuurissa vallitsee jo uutuuspakko, millään tuotannolla ei ole arvoa, ellei se luo uutuuksia, muuta ympäristöä tai ihmisten ajattelua, riko rajoja ja hävitä menneisyyden "tabuja".

Kehitysmeritokratia ylläpitää yhä käsitystä, että metsästäjä-keräilijät ja muut luontois-kulttuurien ihmiset olisivat olleet riippuvaisia yliluonnollisista haltioistaan ja jumaluuksistaan, ja pitää itsestään selvänä, että luontoiskulttuurien ihmisen ajattelu oli maagista, "henkien" pelkoa eikä primitiivinen ihminen olisi aloittanut tai tehnyt mitään ilman riittejä. Kaikki esihistorialliset kuvat tai veistokset on tulkittu uskonnollisiksi, ne liittyisivät ainakin "hedelmällisyysriitteihin", vaikeivät metsästäjä-keräilijät ole tarvinneet eivätkä harjoittaneet hedelmällisyysriittejä. Modernien uskomusten mukaan ihminen olisi kulttuurirevoluutionsa aikana vapautunut uskomusten kahleista, jalostunut ja luonut humanin sivistyksen, jossa yksilöllä on ensimmäistä kertaa arvoa.

Samanismi ja tietäjäyys eivät olleet organisaatioita, kirkkoja, eikä samaaneilla enempää kuin tietäjilläkään ollut pysyvää yhteiskunnallista valta-asemaa. He olivat pikemminkin marginaali-ihmisiä omassa yhteisössään. Vasta ns. korkeakulttuurit ovat tarvinneet jumalia, jotka alistivat ihmisen, pitivät pystyssä organisaatioita, yhteiskunnan hierarkiaa ja keskitettyä ideologista valtaa. Moderni ihminen ei halua katsoa antropologian peiliin eikä nähdä omaa ideologista yhtenäiskulttuuriaan, vaan uskottelee olevansa vapaa, yksilöllinen ja kriittinen, henkisesti kulttuurinsa yläpuolella.

Todellisuudessa keskitettyjen kulttuurien ihmisen on uskottava organisatorinen ideologia ja ideologinen väkivalta, eikä nykyajan länsimainen yhteiskunta ole vähemmän riippuvainen kulteistaan ja ihmisjumalistaan kuin aikaisemmatkaan keskitetyt kulttuurit. Länsimaiden vapaus ja individualismi on massaideoologioita, massamuotia, massateollisuutta, markkinamekanismien herkeämätöntä manipulaatiota, herkeämätöntä kehitysliturgiaa. Kehitysuskonto tarvitsee pyhiä paikkoja kulttipatsaita, palvontariittien kiintopisteitä, jotta sen sanoma säilyisi alati julkisuudessa. Nykyajan ihmisten on pienestä pitäen sopeuduttava järjestelmiin, niiden taloudellisiin tai tieteellisteknisiin päämääriin eikä milloinkaan aikaisemmin ihmisen ympäristö ole ollut niin täynnä vaikuttamisriittejä kuin nykyään, eivätkä koskaan aikaisemmin erilaiset kultinluojat ole pyrkineet manipuloi-

maan ihmismieltä niin herkeämättä kuin nykyajan kaupallisessa massakulttuurissa.

Kultinluojat ja riitintekijät

Postlokaalisessa ympäristössä uskosta tieteellistekniseen kehitykseen on tulossa kaiken yläpuolelle nouseva hegemonia, uskonnoksi muuttunut globaalin meritokratian ideologia. Kulttuuria ohjaavat kehityskulttia pyörittävät toimijat: kultinluojat, myytintekijät ja uskonvartijat.

Kehitysuskonnon kultinluojat tuottavat kehitysriittejä ja pystyttävät kulttipatsaita postlokaaliseen ympäristöön samaan tapaan kuin luontoiskulttuurien tietäjät paikalliseen luontoon. Tajuntateollisuuden kulttipapit, tajuntateknikot ja mielen insinöörit koettavat tunkeutua kuluttajien tajuntaan, vaikuttaa heidän ajatteluunsa ja maailmankuviinsa. Postlokaalinen kulttuuri tarvitsee yhä suurempia ja suurempia ihmisjumalia, maailman vaikutusvaltaisimpia ihmisiä, postlokaalisen ympäristön suurimpia suorittajia, globaaleja heeroja, joiden ympärille kehittyy kulttuuri, ennen kaikkea kulttuurin markkinointi. Kultinluojien kulttuuri on vaikuttamisuutisia, sensaatioita, suuruusanalyysijä, rankinglistoja, legendoja ja suuria henkilöhistorioita. Ihmisheerokset pyhittävät teknosysteemien merkityksen, imagon ja brändin, niiden kehityksen suuruuden. Kaikki mitä teknosysteemi tekee, on yliluonnollista, kultillista, ideologisesti hyvää ja turvallista, hyvin valvottua.

Kehitysuskon julistajien puhe on yhtä hurmoksellista kuin aikaisempienkin uskonnollisten roolinhaltijoiden, ja sisältää samat rakenteet kuin muu uskonnollinen retoriikka. Ihmetarinat, legendat, sankarieepokset, speaktaakkelit ovat kaikki käytössä myös kehitysuskon perinteessä. Delokaalinen ja postlokaalinen kulttuuri on täynnä kehitysliturgiaa ja kehityslupauksia; positiivista, myönteistä kehityspuhetta ja muutoksen indoktrinointia. Kehityspapin persuatiivinen julistus sisältää uskonnolliset sanktiot, paratiisin ja helvetin ainekset: hyvän sanoman kaikille uskoville ja ikuisen tuomion antikehityksen palvelijoille, kehityspakanoille.

Menestyvän toimijan: poliitikon, toimitusjohtajan ja konsultin on opittava positiivinen kehitysretoriikka, pidettävä kehityssanoma jatkuvasti esillä. Meritokratian keskuudessa menestyvät ne, jotka tunnustavat uskonsa; he ovat luotettavia, heidän mukanaan teknosysteemin päämäärät tulevat lähelle. Teknokoneistot luovat jatkuvasti uusia jumalia, oman alueensa yliluonnollisia haltioita, suurihmistä ja elämää suurempia kehitysmyyttejä ja kehitysihmeitä.

Heerosten voima

Postlokaalisessa kulttuurissa yhä suurempi osa meritokratiaa elää luomalla kehityshaltioiden kultteja, markkinoimalla idoleita ja guruja, pop- ja rokkitähtiä, urheilijoita, valtiomiehiä, tai tavaroita, joita uusi kehitys tuottaa. Kultinluojat itse ovat useimmiten yhteiskunnan marginaali-ihmisiä, ja saavat merkityksensä kehityksen palvelijoina. Mutta ovat ottaneet omistaakseen kehityksen. Kehitysuskon kulttipapit hokevat lakkaamatta suuria nimiä, ilman auktoriteettien nimiä ei puhe tai teksti ole uskottava, kehittynyt. Keskitetty, postlokaalinen kulttuuri on hierarkioita ja ihmispalvontaa, yhä suurempia kehitysriittejä ja kulttipatsaita, jotka yhdistävät globaalit massat yhteiseen ajatteluun ja yhteiseen suuruuden kokemiseen. Delokaalisessa valtiokulttuurissa ihmisjumaluudet ovat olleet kansallisia, postlokaalisessa maailmassa he edustavat jotain kansainvälistä, valtiota suurempaa, koko ihmiskuntaa.

Informaatioyhteiskunta ei enää toimi ilman julkisuuskultteja ja suursuorittajia, he hallitsevat kehitystä, vaikuttamista, niin menneisyyttä kuin tulevaisuutta. Kehitysheeroksilla on paljon tärkeämpi asema kuin haltioilla ja seidoilla entisajan ihmiselle. Kulttuuri on kokonaisuudessaan suuntautunut kehitykseen ja kehityksen mittaamiseen. Ihmisen elämän pitää olla kehittämistä ja suorittamista, jotta sillä olisi kulttuurinen merkitys. Nykypäivän kulttimeritokratia pyörittää herkeämättä rankinglistoja, laatii maailman vaikutusvaltaisimpien ihmisten luetteloita, globaaleja ikonostaaseja; he pystyttävät muistopatsaita, nimeävät kulttikatuja, jopa kokonaisia kaupunkeja ihmisjumalilleen. He halua-

vat osoittaa, että suurihmiset ovat aina läsnä massojen elämässä eikä ympäristö ole mitään ilman pyhien muistoa.

Mikään elämänalue ei jää kulttihierarkian ulkopuolelle. Pikkumeritokratian ympäristöä hallitsevat maailman rikkaimmat, kauneimmat ja kuuluisimmat uuden Olympoksen ihmisjumalat, heidän elämäänsä seuraavat yhä suuremmat ihmisjoukot, heidän nimissään myydään menneisyyttä, historiaa ja pyhitetään valta.

Kultinluojille historia on yhä vain suuria henkilöitä, johtajia, jotka perustivat dynastian, tutkijoita, jotka mullistivat teknisen kehityksen tai koko maailmankuvan, legendaarisia taiteilijoita, kirjailijoita, säveltäjiä; kaikkein taitavimpia tajuntatekniikoita ja mielen insinöörejä. Modernin median ja historian narraatiossa ja kulttikielessä ei ole olemassa kansallissosialistista Saksaa vaan Hitler, eikä Neuvostoliittoa vaan yksin Stalin. Postlokaalisena aikana, kun kansallisia valtioita ei enää ole, pikkumeritokraattien historia on globaalien ihmisjumalien historiaa. Postlokaalisessa maailmassa talous, yhteiskunta, koko kulttuuri keskittyy äärettömyyteen.

Kehitysuskon kertomukset ovat osa tuotekehittelyä ja markkinointia, menestyksen ja imagon luomista. Yritykset ostavat suursuorittajia mainoksiinsa ikään kuin heidän mukanaanolon pyhittäisi tuotteen ja tekisi sen omistajasta onnellisen. Ihmisidolit tuovat julkisuutta, luovat yrityksen imagon, brändin; markkinaympäristön mainosheerokset ovat kuin yliluonnollisia haltioita ja onnen tuojia, heidän mukanaan menestys seuraa myös ostajia. Kehityseliitti manipuloi massoja luomalla kehityshurmosta ja mystifioimalla oman asemansa yhteisen hyvän toteuttajana. Modernit tajuntateknikat pyrkivät muuttamaan mainokset ja kehitysviestit sakraaliteksteiksi, loitsuiksi, joilla on maaginen teho, ja onnistuvatkin siinä paremmin kuin entisajan tietäjät.

Kehitysmittaajien kulttuuri

Globaali kulttuuri menestyy parhaiden, jos massojen elämä saadaan muutettua idolien palvonnaksi, kehitysmystiikan kokemiseksi, tulevaisuuden illuusioiksi. Kehitysusko on sekin palvonnan voimahurmasta ja täyttymystä, jonka uskovat kokevat kohdatessaan kaiken sen uuden, rajattoman, täydellisen, jonka länsimainen kulttuuri voi tarjota.

Länsimainen meritokratia puhuu jatkuvasti tasa-arvosta, demokratiasta ja omaehtoisuudesta, mutta mikään kulttuuri ei ole tehnyt eriarvoisuudesta koko olemassaolonsa perustaa. Hierarkioiden luominen on kehityskulttuurin käyttövoima, olemassaolon keskus, fokus. Kulttuuria on maailman suurin rockmuusikko, kaikkein kuuluisin kirjailija, filmitähti, urheilija; kaikkein vaikutusvaltaisoin poliitikko, valtionpäämies. Meritokraatti istuu sisällä kaikissa keskitetyissä teknosysteemeissä; hän organisoii suorituksia, mittaa, luokittelee ja lajittelee lapsia, koululaisia, opiskelijoita, työvoimaa, eläviä ja kuolleita. Hän tuottaa suurihmisiä, länsimaisia elämäkilpailun voittajia, seuloo, karsii ja eliminoi.

Suorituskoneistoja täydentävät median kultinluojat, pikkumeritokraatit, jotka pyörittävät iskelmä-, urheilu- ja elokuvasankarien ympärillä, pystyttävät poliittisia kulttipatsaita, nimeävät maailman suurimpia vaikuttajia. Media on lakeijoiden kulttuuria, globaalia matkimista. Tällaisessa maailmassa ei koskaan tule olemaan demokratiaa eikä tavallisella ihmisellä ole edes kulttuurista merkitystä.

Tulevaisuudessa kulttuuri on yhä suurempia kehityskäytäntöjä, uutuuden manipulointia, jäljelle jäävät yhä suuremmat, globaalit mediaheerokset, jotka nousevat satojen miljoonien ihmisten taivaalle. Yhteisöille, yhä irrallisemmille ja yksinäisemmille maailmankansalaisille tajuntateollisuudesta on tullut elämän sisältö. Tavalliset ihmiset, tavikset, kokevat ympäristönsä tuote-elämyksinä, virtuaalitapahtumina tai kulttuurin sisältö on tajunnantuottajiin identifioitumista, guruttamista, fanittamista, karaokea, mukana suorittamista ja toimijoiden jäljittelemistä. Kulttuurin kokijana maailmankansalainen voi vaihua omiin tunteisiinsa, hurmukseen, mystisiin kokemuksiin, omaan mielihyvään, loputtomaan itsekeskeisyyteen. Kulttuurille annetaan sama tehtävä kuin huumeille: todellisuuden hävittäminen.

Kehityskultin mytologit

Tyypilliseen kehitysmyytin rakenteeseen kuuluu menneisyyden primitivisointi ja demonisointi, se on välttämätöntä, jotta uusi kehitys saisi glooriansa. Myytintekijät tuottavat kehityksen syntymyyttejä, alkukertomuksia ja kehitysuskon riittikielen, uskonnollisen fraaseologian ja termit, joilla meritokratia jäsentää ympäristönsä. Myös kehitysuskon myytit perustelevat kultin, ne ovat pyhiksi tulleita kertomuksia siitä, kuinka teknoysteemi ja sen kehitys sai alkunsa. Myyttien ja riittien avulla tuodaan yhä uudelleen ja uudelleen esille suuret alkutapahtumat ja käännekohtat, perustellaan historia ja teknoysteemin päämäärien oikeutus. Keskitetyn kulttuurin ideologit muuttavat yhteisöjen elämän oikeaksi utopiaksi ja pyhittävät yhteisen tulevaisuuden. Heillä on hallussaan kehityksen salaisuus.

Postlokaalisessa ympäristössä – informaatioyhteiskunnassa, mediamaailmassa, huomiotaloudessa – mikään teknoysteemi ei voi olla olemassa ilman syntymyyttiä ja pyhiä kertomuksia. Teknoysteemin historia myytillistetään ja kiinnitetään henkilöihin. Kehitysuskon myytit kertovat perustajista, edelläkävijöistä, kehityksen alkuunpanijoista ja uuden luojista, jotka vihamielisen ympäristönsä vastustuksesta huolimatta saavuttivat voiton; tai kehityksen sankareista, jotka kärsivät marttyyrikuoleman. Myös kehitysuskon pyhät kruunaa kärsimyshistoria.

Kehitysmyyttien perusrakenne ja sanoma on aina sama. Ihmisen ympäristössä on kehitys, joka muuttaa primitiivisen menneisyyden kehittyneeksi tulevaisuudeksi. Kaikki mikä oli ennen nykyistä kulttuurievoluutiota, on kehittymätöntä, ja kuten myyttisissä kertomuksissa, kehitys ja kehityksen valtakunta alkaa siitä, missä kehityksen sanansaattaja itse seisoo. Vastakkain asetetaan kehitys ja kehittymättömyys; kehitys on jotain positiivista, uutta, ihmiskunnan pelastus; kehittymättömyys, alikehitys merkitsee paikoillaan pysymistä ja kulttuurin kuolemaa. Kehityssanktiot ympäröivät kaikkia kulttuurin alueita; jos talous ei kasva ja kehity, seuraa työttömyys ja köyhyys; jos teknoysteemi ei jatkuvasti kehitä teknologiaansa ja toimintastrategiaansa, se häviää kilpailussa; jos ihminen ei jatkuvasti kehitä itseään, hän jää jälkeen muista suorittajista ja työmarkkinoiden vaatimuksista. Kehittäminen on ainoa tie pelastukseen ja voidakseen kehittyä, teknoysteemien on jatkuvasti kasvatettava ja keskityttävä; keskittäminen on meritokratian kulttuurilaki.

Kehityspuhe on täynnä fraaseja, suuria sitaatteja ja sanoiksi kiteytyneitä tunnusmerkkejä, joilla uskon hegemoniaa pidetään yllä tarvitsematta perustella, mitä kehitys todella merkitsee tai mitä kaikkia seurauksia muutos tuo tullessaan. Kaikessa innovatiivisessa toiminnassa pitää nyt olla globaali ulottuvuus ja näkökulma. Kehitykseksi määritellyn muutoksen vastustaminen on "jälkijättöistä", "eilispäivää", se ei kuulu enää tähän päivään eikä tulevaisuuteen; teknoysteemin esitaistelijoiden omat tavoitteet ovat uuden sukupolven kehitystä. Kehitysuskoville kaikki uusi, innovatiiviseksi julistettu on positiivista; kysymyksessä on usko, jonka hegemonia todistaa oikeaksi. Kehityskerronnan toinen puoli on tuomio. Uskonnon olemukseen kuuluu polaarisuus, mustavalkoisuus, pelastus ja kadotus. Kehityspappienkin repertoaarissa on uhkakuvia siitä, mitä tapahtuu, jos heidän viitoittamaansa kehitystä ei seurata. Hekin haluavat omistaa jumalansa ja uskoa, että on olemassa vain yksi kehitystotuus, joka tunkeutuu läpi kaiken ympärillä olevan tosiolevaisen, maailmankaikkeudesta jokaisen ihmisen elinympäristöön.

Kehitysuskon vartijat

Globaalin talouden ja kulttuurin teknoysteemit eivät voi toimia ilman ubiikkia digitaalista kontrollia. Digitaalisen todellisuuden ulkopuolelle jääviä maailmankansalaisia ei voi enää olla. Kehitysuskon vartijat tulevat vaatimaan, että jokaisen maailmankansalaisen on otettava vastaan turvajärjestelyt: implantit, älykortit, seuranta- ja valvontalaitteet, joilla hänen, identiteettinsä, kulutuskykynsä, terveytensä ja olinpaikkansa voidaan joka hetki tarkistaa, samoin hänen henkilökohtainen turvallisuusprofiilinsa.

Ideologinen julmuus on kuulunut kaikkien keskitettyjen järjestelmien rakenteisiin. Val-

vontameritokraatteja ovat olleet hurskaat kirkonmiehet ja maallikot, jotka kristillisen kirkon organisaatioissa loivat noituuskulttuurin, opin diabolismista, noitasapatista ja anti-kristuksen palvelemisesta, ja kehittivät välineitä, joilla paholaisen palvelijat tunnistettiin ja saatiin tunnustamaan tekonsa. Noitavainojen prosessi toistui kommunistimaissa, natsi-Saksassa, ja ilmeisesti toistuu kaikissa keskitetyissä ideologioissa. Aikansa ideologian vartijat, hyvät kommunistit, yhteiskunnan parhaimmiston kuuluvat puolueen jäsenet määrittivät, tutkivat, tuomitsivat ja eliminoivat ideologian vastustajat, kansan viholliset. Ne jotka näyttivät jättäytyvän hyvän yhteiskunnan ulkopuolelle eivätkä uskollisesti palvelleet järjestelmää.

Noitavainot olivat aikansa poliittista vallankäyttöä, eivät kansanuskoa, kansan keskuudesta lähtenyttä tietäjäuskoa. Vainot eivät synny silloin, kun ideologia leviää, vaan vasta myöhemmin, kun uusi valtakulttuuri on saanut hegemonisen aseman. Vainot ovat keskitettyjen organisaatioiden sisäistä valtataistelua, meritokraattien keskinäistä sisällissotaa, joka alkaa eliitin piirissä, mutta leviää kaikkiin kerroksiin, missä keskitetty järjestelmä toimii ja antaa mahdollisuudet toisten ihmisten eliminoimiseen. Saattaa olla, ettei yhtä suurta ideologista valtajärjestelmää enää synny, mutta jokainen teknoysteemi tulee toimimaan samoin kuin keskitetty ideologia ja tavalla tai toisella vaimentamaan ne, jotka epäilevät sen toimintatapoja ja yhteiskunnallista etiikkaa.

Kehitysuskontokaan ei voi pitää rinnallaan epäuskoa, joka asettaisi kyseenalaiseksi sen opit ja tulevaisuuden visiot. Tietokoneet, maailmanavot, tekevät mahdolliseksi kaikkia maailman ihmisiä koskevien tietojen tallentamisen ja reaaliaikaisen hyväksikäytön. Totaalisen valvonnan ja maailmanvallan välineet ovat olemassa. Mikä voisi estää, ettei niitä myös käytettäisi, kun on kysymys teknoysteemien tulevaisuudesta, kehityksestä, kasvusta ja planetaarisen kulttuurin pelastamisesta. Ihmisen, globaalisten massojen ja maailmanympäristön digitaalisesta valvonnasta tulee jotain pyhää, jumalallista, suurinta mitä kehitys voisi luoda.

1989 *Rakennemuutos tulevaisuuteen. Postlokaalinen kulttuuri ja Suomi.* WSOY, Helsinki. Uusi pianos 2007. CD & e-kirja.

<http://www.kolumbus.fi/matti.sarmela/rakennemuutos.pdf>

1994 *Suomen perinneatlas. Suomen kansankulttuurin kartasto 2.* (Finnish Folklore Atlas. Atlas of Finnish Ethnic Culture 2.) Finnish Literature Society (SKS), Helsinki. Uusi digitaalinen versio 2007.

<http://www.kolumbus.fi/matti.sarmela/Suomen%20perinneatlas.pdf>

2007 *Kehitysuskon kansa. Kirjoituksia ihmisestä ja tulevaisuudesta.* CD ja e-kirja.

<http://www.kolumbus.fi/matti.sarmela/kehitysusko.pdf>

2013 (2012) *Postlokaalinen kulttuuri. Kehityksen finalisaatio ja tulevaisuus.* (Postlocal culture. Finalization of development.) CD- ja e-kirja. (384 s. English summary, 60 pp.) Helsinki 2013. <http://www.kolumbus.fi/matti.sarmela/postlokaalinen%20kulttuuri.pdf>